

Progenies sequitur gradibus ad crimina crescens:
Crimina quæ stimulis acunt dementia corda,
Teque, Pater, variis armant^a.

Tum primum venit opere incumbere terris
Intempestivus descendere nubibus ignis,
Fulgmina tum primum cœlo dejecta sereno;
Horrida tum grando turbatos verberat agros,
Et tonitru altisono infractus murmurat æther.
Nec tamen ista malos revocant; furor impius orbem
Obsidet, et laxis rabies defertur habenis.
Bella placent, cædesque simul, perjuria, fraudes,
Mentiri que libet, rapere est amor, abdere furta.
Nulla fides populis, nulla est jam veritas usquam.
Diluvio abluitur terrarum crimen et undis,
Virque unus residet generis populique rector.
Arca legit paucos castorum semina servans;
Jam tum venturi facies monstrata lavacri,

^a In ms. Viet. a secunda manu hic assuitur, *ad fulmina factis*; apud Veitziuum autem, *punire periculis*; ac deinde, *Tum primum mala cœperunt*. Coust.

^b Post cl. Zehnerum Veitzius, *dat luce renatis, susceptos servans Ecclesia partus*. Alii editi, *data lance*

A Atque unus multis, per quem^b data luce renati,
Susceptor fido servans Ecclesia partu.

Postquam diluvii cecidit tumor, unda resedit,
Ales paciferæ folium portavit olivæ,
Jam siccis revolans pennis dedit omina pacis.

Tum populus surgit melior^c tum purior undis
Gens hominum magnos terris paritura nepotes.

Inde sacerdotis in cœlum dedita corda,
Hinc inter flammæ pueri cantare parati,
Et puer impasti quem non tetigere leones,
Tum reges cecinere Deum, tum vera prophetis
Ora sonat cœli sobole splendentia terris.

Quamvis cuncta Deo servirent crimine victo;
Attamen antiqui etiam nunc gutta veneni
Spargebat populos, et erant vestigia fraudis,

B Quæ bonus ablueret doctor melioribus undis.

renati, sed sceptos (Al. ceptos) . . . servans Ecclesia partu. Sequimur ms. Laudun. Coust.

^c Quesn., *quam prior in undis*; et postea, *Inde sacerdotes*.

Ex præcedentibus Prolegomenis lectori comperire fuit obvium, Quesnellum, dum Leonis Magni Operibus recensendis operam daret, his S. Hilarii Arelatensis Opuscula, cum amplissima de illo Patre dissertatione, annexisse. Quæ quidem dissertatio, quamvis Apologetica pro S. Hilario sit inscripta, tot tamen ac tantis rationibus ad Leonem pertinet, ut vix alias quam ubi Quesnellus inseruit, inviolato rerum ordine, collocari queat. Hic igitur illam consulto omittimus, inter cæteras Quesnelli in Leonem Magnum Elucidationes, tomo scilicet LV nostræ Patrologiæ, typis mandandam reservantes. EDIT.

ANNO DOMINI CCCCL.

PASCHASINUS,

LILYBÆTANUS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICO-LITTERARIA IN PASCHASINUM.

(Ex Schönemannii Bibl. hist. litt. tom. II.)

§ I. Vita.

Paschasinus civis et episcopus clarus maxime legatione Leonis I jussu ad concilium Chalcedonense a. 451 una cum Lucentio episcopo Asculano et Bonifacio presbytero suscepta, inter quos ipse tamen primus loco et honore fuit, primusque Actis concilii Leonis nomine subscripsit. Neque hoc unicum fuit Leonis de doctrina et prudentia viri hujus testimonium, sed jam antea meruerat ut ab eo de Paschatis a. 444 supputatione, haud levi tunc questione, consuleretur. Multa autem gravia per id tempus cum Ecclesia sua perpessus est a Genserico, de quibus ipse in epistola ad Leonem conqueritur. Extrema vitæ ejus incerta sunt.

§ II. Scripta.

Superest epistola ejus ad Leonem, de *Questione Paschali*, scr. a. 443, qua Leonis epistolæ quæ intercidit, respondet. Apud Marianum Scotum male in

C duas epistolas dissecta est et ab aliis etiam duobus titulis ineptis, nimirum *de Fontis miraculo*, et *de Captivitate Vandatica* laudari solet. Epistola autem altera Paschasini *de Damnatione Dioscuri*, quam ex stare tradunt in Actione 3 concilii Chalcedonensis, non est epistola, sed ejusdem Paschasini coram ipso concilio Leonis nomine dicta in Dioscurum sententia, quod nemo non videt, qui Acta ipsa inspicere velit; obvia in *Conciliis Labbei T. IV, pagg. 419-21; Harduini T. II, pagg. 343-46; Mansii T. VI, pagg. 1046-48*.

§ III. Editiones.

Paschasini epistolam non solum multi Epistolarium Leonis M. libri mss. servarunt, sed transmisit etiam in *Chronicis suis Marianus Scotus* sæculi undecimi chronographus, *lib. II, act. 6* ad a. 444, *ed. Bas. apud Oporin. a. 1559, p. 344-46*, et in *Pistorii SS. rer. Germ. Ratisb. 1726*.

Emendata est potissimum *Petavii et Bucherii opera*

